

Szememben, Mint Egy Tükörben

Ossian

Szememben, mint egy tükörben,
a megfáradt bánat szép arca látszik.
Rám ne vess, csak hogy elhiggyem,

könnyelmű szívvel a reménnyel játszik.

Múltamban, a rejtett zugokban,
leláncolt ajtók végtelen sora.
Folyosók, ahol te voltál,
mentsvárként nekem, az utolsó szoba.

Lent a földön jártam, de felhőkre vágytam,
önmagam a fénybe, az űrbe álmodtam.
Most itt élek egy felhőn fent, a sajátomon,
és szédülök a fényben, a Föld az otthonom.

Arcomon, karomon, vállamon,
a szívtelen idő növekvő terhe.
Nem hagy el, soha jól tudom,
elszámol mindent, órára, percre.

Lent a földön jártam, de felhőkre vágytam,
önmagam a fénybe, az űrbe álmodtam.
Most itt élek egy felhőn fent, a sajátomon,
és szédülök a fényben, a Föld az otthonom.

Lent a földön jártam, de felhőkre vágytam,
önmagam a fénybe, az űrbe álmodtam.
Most itt élek egy felhőn fent, a sajátomon,
és szédülök a fényben, a Föld az otthonom.